

kvôli tomu, že tričká na mne vyzerali nechutne. Možno som sa poľahky spratala do akéhokoľvek strihu džínsov bez toho, aby som musela zadržiavať dych.

Ale aj tak to bolo zlé.

Pretože vždy, keď som sa pozrela do zrkadla, necítila som spokojnosť. Nie, necítila som ani náznak po vedomí, že by sa moja neobyčajná, chladná krása mohla niekomu páčiť.

To, čo som cítila, bol len číry pocit samoty.

Prázdnoty.

Pocit znechutenia nad svojou ľadovou krásou.

Pocit, že neviem kam patrím.

Áno. To bola tiež jedna z častých emócií, ktoré mi zvierali hrud'. Je síce pravda, že každým dňom, čo som sa pozerala na svoju takmer – rodinu, tento pocit ustupoval, a mne sa čoraz ľahšie dýchalo, ale vedela som, že nikdy od neho nebudem mať úplný pokoj. Vždy bude tu a získa na sile pri každom malom zaváhaní.

Samozrejme, pôvod tohto pocitu som poznala.

Boli sme nepriatelia už strašne dlhý čas – vlastne už od mojich troch rokov. Všetci tvrdia, že je to hlúposť a že si na to nemôžem pamätať. Nechala som ich, nech si to pokojne myslia. Tak či tak, som nemala akúsi obrovskú chuť podeliť sa s nimi o túto spomienku.

Nie, že by bola príjemná.

Bola som vtedy ešte naozaj malá. Nepamätala som si všetky slová, ktoré moji skutoční rodičia povedali. Sčasti preto, lebo som im v tom veku vlastne ani nerozumela, sčasti preto, že moja myseľ to najneprijemnejšie automaticky vylúčila. Viem len, že tí dvaja sa po takmer celý čas mali radi a boli sme vlastne pokojná rodina. Všetko sa pokazilo týždeň predtým, keď moja mama každý večer plakávala a otca to hnevalo. Hádali sa. Otec mamu udrél a potom...

Nieko ma naložil do nepohodlnej autosedačky a ja som plakala ako o život. Celú noc sme blúdili po meste, ukryté za

čiernymi oknami auta. Nevedela som spať, lebo som veľa plakala a boleli ma oči. Nakoniec ma však uniesli sny, detské, nevinné a ja som sa v nich cítila príjemne, oveľa príjemnejšie ako v odrazu krutom svete, kde sa dve moje najmilovanejšie osoby rozchádzali.

Zobudila som sa znovu s plačom. Bolo to tým, že som nevedela, kde som – bolo tu viac priestoru ako v aute, ale aj tak pôsobila miestnosť pochmúrne a nehostinne. Steny mali nevľúdny sivý odtieň, na okeniciach sa usádzal prach a všade bolo ticho. Mrazivé, opustené ticho.

Časom som si uvedomila, že toto nemilé miesto je mojou izbou. Bola ako každá jedna izba v detskom domove, kde som sa ocitla. A najhorší pocit pramenil z poznania, že v každej takejto izbe sedí rovnako smutné a opustené dieťa, ako som bola ja.

Snažila som sa prijať ten pocit. Všetci sme sa snažili. Bolo to však ťažké – nikdy sa na to nedalo zvyknúť. Už len pri pohľade do očí hociktorého dieťaťa z domova bolo človeku hneď jasné, čo si to stvorenie myslí:

Hej, aj ja som tu! Aj ja chcem byť niekým...odneste ma stadeto...odneste ma domov...

Ale kde bolo „doma“?

„Domov“ sa určite neskrýval medzi týmito ošarpanými múrmi, v malých izbách, ktoré už zažili desiatky plačúcich detí a časom úplne zatrpkli. A celkom si pamätám aj okamih, keď mi oznámili, že možno stadeto pôjdem preč.

„Obleč sa a zbal' si veci, ideš preč.“

Bolo to tých osem najkrajších slov, čo som dovtedy vo svojom živote počula. A zároveň s nimi prišla aj úľava.

Konečne som mohla z toho hrozného miesta vypadnúť.

Budem mať vlastnú rodinu, peknú izbu, knihy, veľa priateľov a raz – moje srdce splašene poskočilo – možno aj niekoho, kto ma bude milovať a koho budem rovnako milovať aj ja.

Ale čo ak nie? Zdesenie zmútilo všetky moje zlé myšlienky ako špinavú vodu a celkom zatienilo to počiatočné nadšenie. Nepoznala som život mimo tejto starej, zapáchajúcej budovy.

Odrazu som sa začala báť niečoho, čo som nepoznala a pred čím som nemala žiadnu ochranu. Oboma rukami som si oblapila hrud' a už-už som sa rozplakala.

Zbaľ si veci.

Bol to len taký slabý hlások v mojej hlave. Počula som ho, keď som si sama už naozaj nevedela rady. Ale teraz som ho predsa nepotrebovala. Šla som preč. Už nepotrebujem pomoc.

Zbaľ si veci a rýchlo.

Poslúchla som. Nohy ma samé niesli k malej komode pod oknom. Ruky, ktoré som mala akoby odpojené od zvyšku tela, sa natiahli a otvorili zásuvku. Začali všetko hádzat' do čiernej tašky, len tak, bez ladu skladu. Nebolo toho vlastne veľa. Niekoľko kusov vyťahaného čierneho a sivého oblečenia, roztrhaná kniha, denník a pero s heslom *Amor sannat* vyrytým na boku sa poľahky zmestilo do môjho čierneho batoha.

Bola som pripravená. Utrela som si z líc poslednú slzu a ani som sa nerozlúčila so svojou izbou, taká som bola rada, že z nej môžem odísť.

Tak som to vnímala vtedy. Pred tromi rokmi. Keď som odrazu mala vtipného, i keď trochu nezodpovedného brata a znenazdajky ma objímali moji noví rodičia, hnedovlasá vysmiata žena a bledý muž, ktorému sa namiesto pier usmievali hnedé oči.

Aj teraz sedeli moja mama a otec v susednej izbe a pozerali televízor, pritúlení jeden k druhému. Max pozeral akýsi zápas u kamaráta, no sľúbil mame, že sa skoro vráti.

Mama sa o nás totiž bála. Tak veľmi, ako sa len o niekoho báť dá. Max síce niekedy frflal, že už nie je dieťa a nech mu dopraje aspoň trochu voľnosti – ale v skutočnosti to nemyslel

vážne. A ja som mala už tento prehnaný strach za prejav lásky, tak som to nechala tak, ako to je.

Ešte stále som nevedela, kto som. Nevedela som, kto boli – alebo sú – moji rodičia.

Nie. Ty predsa máš rodičov. Sedia vo vedľajšej izbe a majú ťa radi.

Viem. Ale predsa niekedy dávno...keby sa niečo nebolo stalo, bývala by som možno niekedy úplne inde s úplne inými ľuďmi. Mala by som sestru, mladšieho brata...alebo možno by som zostala jedináčikom. Alebo...

Vzápätí som rýchlo zhasla svetlo a vkĺzla pod prikrývku, aby som sa nezamotala vo vlastných myšlienkach.

Nicol Hochholczerová
ZŠ Š.M. Daxnera Rim. Sobota, 12 rokov

Zlaté jablko

Po zlatom jablku kedysi dávno siahli tri bohyne: Afrodita, Aténa a Héra. Ich spor o toto jablko zapríčinil Trójsku vojnu. Každý určite pozná príbeh o Helene. Bola darom pre Parida, ktorý si zvolil za najkrajšiu Afroditu.

V obrovskom hniezde ležalo mladé dievča. Medzi dlhými čiernymi vlasmi sa jej leskli tmavé havranie pierka. Na slnku by sa leskli modrou farbou, no teraz v noci ich takmer nebolo možné rozlíšiť od vlasov. Počúvala vzdúvajúce sa more, ktoré sa celou silou snažilo prebiť skalný útes, tvár však mala otočenú ku

hviezdam. Pozerala sa na pokojnú nočnú oblohu posiatou hviezdami, ktoré sa tváрили, že to, čo sa deje pod nimi sa ich netýka.

Začula tlmený výkrik, taký slabý, že ho sotva počula, no dost' hlasný, aby si bola istá, že sa jej len nezdal. Jediným ladným pohybom sa postavila a upravila si bielu róbu. Neposlušný pramienok vlasov dala na svoje miesto a tmavé pierka nechala tak. „Poseidón chce naspäť vodu?“ spýtala sa. Zhlboka sa nadýchlá a otočila sa. Ocitol sa tvárou tvár jedinému človeku, ktorý jej naháňal strach. Zacistila jeho vôňu. Bola to akási zmes, zatuchliny, plesne a pižmovej vône. Pozrela sa mu do očí, vzápätí to ale oľutovala a nasmerovala zrak na svoje bosé nohy.

„Ja chcem vojnu.“

„Áres je bohom vojny, choď za ním.“

„Bez teba vojna nebude, Eris“, diabolicky sa usmial. Vystrel pred seba ruku a nepatrne pohol malíčkom. Z hniezda, v ktorom obaja stáli sa do vzduchu vznieslo niekoľko pierok. Čosi sa zalesklo kovovým leskom a Hádovi sa pierka omotali okolo prstov. Vytvorili akúsi kovovú rukavicu.

„Persefona vie o твоjich plánoch?“

„Áno, odpovedal prirýchlo, ale Eris sa mu neodvážila povedať, že klame.

„Zeus vojnu nechce“ o krok ustúpila, aby sa vedela skôr uhnúť, keby sa chystal niečo urobiť. On tam však len naďalej celkom pokojne stál a medzi prstami ľavej ruky si krútil pierko. Nahlas mľaskol a pierko pustil. Sledoval ako sa krúti vo vzduchu a ako sa celkom potichu uložilo mimo hniezda. „nikdy si nemala strach z Diovhо hnevu.“

Eris prehltna hrču v hrdle. „Spravím to“, povedala napokon.

Slnko už takmer končilo svoju cestu po oblohe, keď Eris uvidela Záhradu bohov. Nikde nebola brána či ochranné hradby. Boli tam len kvety rôznych farieb a veľkostí. Jednotlivé vône kvetov sa vo vzduchu miešali s inými, no vždy vytvárali príjemné

jemné arómy. Žiadny smrteľník nikdy neprekročil neviditeľný prah Záhrady. Nikdy by nikto nedokázal vidieť tú krásu, nedokázali by ju opísať ani stovky básnikov. Nestačili by im na to slová, ktorý by dokázal na plátno preniesť to, čo by uvidel, keby mohol.

Eris kráčala pomedzi kvety a snažila sa nestratiť rozum. Tomuto miestu by sa nedokázal vyrovnáť ani Olymp. Lákala ju myšlienka nikdy odtiaľto neodísť a opájať s vôňami, chytat' do dlaní motýľov a počúvať spev vtákov. Popri nej preletel motýľ a poľa neho sa zorientovala v tomto bludisku. Do nosa jej udrela vôňa levandulí a ako omámená zamierila k fialovému moru kvetov. Zblízka sa ozvalo varovné ručanie obrovského, hrôzostrašného tvora, no Eris ho ignorovala a sebaisto kráčala ďalej. Bosé nohy mala špinavé od zeme, na bielych šatách jej ostávali fialové škvrny po levanduliach a vo vlasoch mala zapletené čierne pierka s drobnými korálikmi.

„Ladón!“ zakričala na plné hrdlo. „Nemám z teba strach,“ priložila si dlaň k ústam a zachichotala sa. Sama sebe zatlieskala a radostne niekoľko krát vyskočila. Potom sa náhle otočila a rozbehla. Za niekoľko sekúnd prekonala zvyšnú polovicu levandulového poľa a ocitla sa pred stromom. Slnko už takmer zapadlo, no jablká ešte stále odrážali jasné svetlo. Tento strom darovala sa bohyňa Gaia Hére ako svadobný dar, no na Olympe ho Héra mať nechcela a už vôbec ho nemala v pláne nechať ľudom.

Spoza hrubého kmeňa sa šírila zvuk lýry a niekoľko hlasov. Hesperidky Eris už videli prichádzať, no nechceli sa jej ukázať. Sedeli na machu medzi koreňmi stromu pozorujúc západ slnka. Ako sa dnes zalesklo posledné jablko a potom slnko celkom zmizlo za vysokými kopcami. Naraz všetky tri vyskočili.

„Sestra! Sestra! Sestrička!“ objala ju Erychteia.

„Ako dávno je to, čo sme ťa nevideli?“ Hestiá sa postavila na špičky a pobožkala sestru na obe líca.

„Dlho sme sa nestretli,“ povedala smutne Aiglé. Položila lýru do mäkkého a vážne sa na Eris pozrela. Aiglé vedela, po čo Eris prišla, no nemohli jej to dať. Všetky tri pokrútili hlavou. „Nemôžeme ti to dať,“ povedali jednodhlasne.

Ale Eris nepotrebovala ich súhlas. Siahla si do vlasov a vytiahla odtiaľ čierne havranie pierko.

Chyťte ho, ak ste dosť rýchle,“ fúkla si do dlane. Pierko vzbĺklo a rozpadlo sa na popol. Ten Eris rozfúkla. Hesperidky ako ochrankyne nemohli dopustiť, aby bolo v Záhrade čosi mŕtve, niečo ako popol pierka. Rozbehli sa, každá iným smerom, aby ho zachytili skôr, ako im stihne pokropiť levanduľové pole. Eris nezaváhala, schytila jedno jablko a rozbehla sa preč. Nevšimla si omamné vône, volania kvetov, aby nebežala a hlasy zeme, aby spomalila. Ladón bol celkom zbytočný, lebo Eris z neho nemala strach a tak jej nemohol ublížiť. Nemohol ju zastaviť. Drak zúrivo zreval. Prišli o zlaté jablko.

Svadba Thesis a Pálea sa konala v Cheirónovej jaskyni. Eris sedela na konári jedného zo stromov neďaleko vo svojej havranej podobe. Lesklé perie sa dúhovito ligotalo. Ostré pazúry krčovito zvierali suchú kôru a čierne oči pozorne sledovali, čo sa deje. Eris sa vôbec nehýbala, akoby bola vytesaná z čierneho kameňa.

Do zlatého jablka, ktoré ukradla Hesperidkám, vyzobala zobákom a doškrabala pazúrmí nápis: *Tej najkrajšej.*

Takmer vôbec sa to nepodobalo na písmo, ale na nečitateľné znaky cudzej reči. Sotva to po sebe prečítala sama. Ale bude to musieť stačiť. Do zobáka si chytila stonku jablka a vzlietla. Jej krídla rozvírili vzduch a tak sa na strome pohlo niekoľko listov. Obrovské krídla sa zapierali do vzduchu a medzi skalami to spôsobilo ozvenu. Znelo to, akoby práve priľietal celý krdeľ. Preletela popod kamennú klenbu a zosadla na stôl priamo medzi tri bohyne. Jablko otáčala tak, aby si ho každá z bohýň dobre obzrela. Videla v ich očiach túžbu a nenásytnosť. V Hériných vrela zlosť. Ten havran

držal v zobáku zlaté jablko z jej stromu! Eris si dávala pozor, aby po nej nesiahla žiadna ruka. Musela si dať pozor pred Hériným hnevom, Afroditinou túžbou, získať čosi také krásne, ako bola ona a Aténinou prozreteľnosťou.

Pustila jablko a v oblaku dymu a poletujúceho peria zmizla.

Michaela Kaderiaková
ZŠ Dobšinského R.Sobota, 15 rokov

Problém

„Kreslíš naozaj pekne,“ usmeje sa žena a pozrie si ešte niekoľko mojich výtvorov. Na jej slová len myknem plecom, lebo ma skutočne nezaujíma, čo si o tom myslí. Nie je to pre mňa dôležité. Vstanem a pozriem si niekoľko fotografií visiacich na stene. Sú tam deti, na každej fotke majú na perách úsmev. Žena položí svoje moje skice a postaví sa za mňa.

„To sú moje deti,“ hovorí. „Gary má jedenásť a Lissie je taká stará ako ty.“

Len prikývnm.

„Povedz mi o sebe niečo. Máš súrodencov?“

Pokrútim hlavou, vzápätí na to prikývnm. Mám staršieho brata, ale v skutočnosti nie sme príbuzní.

„Nechceš sa so mnou porozprávať?“

Nie, ďakujem. Uprene sa je pozerám do očí a dúfam, že to pochopí ako nie. Ja sa s nikým nechcem rozprávať. Najbližšie dni určite nemám v pláne prehovoriť. Keď sa nikomu nepodarilo prinútiť ma rozprávať za tri roky, tejto sa to určite nepodará za týždeň. Ale musím jej uznať, že má omnoho viac odhodlania ako tá pred ňou. Nerozumiem, že matka stále utráca peniaze na dobré

psychologičky, psychoterapeutky a tak ďalej. Nikomu nejde do hlavy, že som zo dňa na deň zamlkla. Každý ale vie, prečo.

„Baví ťa kreslenie?“ už znova si prezerá moje kresby. „Naozaj sa mi páčia, ale sú nereálne. Nerozumiem, prečo sú v pozadí rozmazané obrisy. A toto sú krídla?“ otočila ku mne jeden obrázok. Už-už by som jej niečo odvrkla, ale za roky mlčania sa človek naučí držať emócie na uzde. A tak som len mlčala a počúvala ďalej kritiku na moje maľovanie. Jedným uchom dnu a druhým von. Nekreslila som preto, aby sa to niekomu páčilo, ale aby som robila niečo, čo sa páči mne, či už sa mi bude páčiť aj výsledok, alebo nie. A toto mi náhodou celkom ide. V tomto som sa našla. Obzvlášť rada maľujem svojich blízkych a potom k nim dokreslím niečo nereálne.

„Muselo to byť pre teba ťažké, ale myslím si, že by si veľmi rada znova hovorila,“ papiere položila, lakte si oprela o stôl a zopäla ruky. Bolo to čosi ako bojový postoj, ktorý hovoril: „Pustime sa do toho, nech to máme čo najskôr za sebou.“

Na jej slová som reagovala len myknutím pleca. Znamenalo to, že nech si len skúsi prinútiť ma hovoriť. Ved' uvidíme, kto vyhrá. Posledné roky som bola len ja. Ale vždy je niečo prvýkrát. Ved' uvidím. Možno jej raz poviem, čo si o nej úprimne myslím a stavím sa, že sa jej to nebude páčiť. Takže radšej ostávam pri mlčaní. Očami lietam sem a tam po kancelárii. Drevená podlaha, nábytok zo svetlého dreva, žlté steny, zopár kvetov a fotiek. Táto miestnosť nebola ničím zaujímavá. Ale zdala sa mi príliš svetlá.

„Rada by som vedela, či má aj nejaký zmysel. Začneš rozprávať, alebo nemám z tvojej strany čakať nijakú snahu?“

A už je to tu. Tušila som, že povie niečo v tomto zmysle, ale dúfala som, že k tomu nedôjde. Pokrútila som hlavou. Ja nechcem rozprávať! Nikto to nechápe? Nenájde sa človek, ktorý by tomu rozumel? Jednoducho, keď chcem mlčať, nikto ma nedonúti hovoriť. V tomto som vedela byť naozaj tvrdohlavá. Ona tomu

nerozumie. Hej, má pravdu. No som sebec a strašný bojko. Bojím sa počuť zvuk vlastného hlasu. Šialené, ja viem. Ale keby ste boli na mojom mieste, rozumeli by ste mi. Vedeli by ste, čo to pre mňa znamená.

Zo stola jej zoberiem papier a pero. Chvíľu premýšľam, čo tam napíšem a ona ma so záujmom sleduje. Napokon jej to položím naspäť na stôl a ona sa vyjavene pozerá na čistý papier. Som zvedavá, či ju napadne, čo tým chcem povedať. Najskôr asi nie. Prisuním si stoličku bližšie k jej stolu, vezme si pero, pokrútim ho medzi prstami a skloním sa nad papier.

„Počuli ste už niekedy ticho?“ číta moju otázku. „Nie, nepočula.“ Pokrútim hlavou, a prikážem, aby pokračovala. Ale ona papier pokrčí v rukách a hodí ho pod stôl do koša. Zvláštna žena. Tiež by asi mala navštíviť psychológa. Alebo možno psychiatra. Usmeje sa na mňa takým tým šialeným úsmevom, aký je možno vidieť v horore, keď sa vrah chystá rozštvrtiť svoju obeť alebo niečo podobne nechutné.

Úsmev jej vrátim.

Neprestáva sa usmievať. Toto na mňa neplatí. Vstanem, trochu prekvapene sa na ňu pozerám. Oblečiem si kabát a odchádzam. Dám si slúchadlá a venujem jej ešte jeden pohľad. A že ja nie som normálna. No to určite.

Michaela Kaderiaková

ZŠ Dobšinského R.Sobota, 15 rokov

Zeleno-oranžová rozprávka

Kde bolo, tam bolo, žil raz jeden chlapec, ktorý mal rád zelenú farbu, a preto ho všetci prezývali Zelenáčik. Mal oblečené zelené tričko, zelené nohavice aj zelené topánky, dokonca mal aj zelené oči aj šiltovku. Mal rád aj zelené jedlá, ako bola zelená hrášková polievka, či zelený špenát. Jedného dňa sa rozhodol

urobiť si zelenú malinovku. Dal do nej zelený čaj, zázračné bylinky, hrozno a to všetko pomixoval. Keď to začal pomaly piť, cítil niečo veľmi zvláštne, ako keby sa všetko okolo neho hýbalo a stále zväčšovalo. Zrazu zistil, že sa zmenšil na malého človečika. Keď vybehol von zo svojho pekného oranžového domčeka, všetko bolo obrovské. Pomaly začal kráčať po tráve, keď tu zrazu niečo veľké prebehlo vedľa neho. Otočil sa a zbadal veľkého oranžového mravca so šiestimi nohami. Tak sa zľakol, že sa ani nepohol. Keď mravec odišiel, kráčal ďalej, keď tu v tej veľkej tráve stála pred ním zelená kobylka. Od strachu začal kričať, aby ho nezjedla. Kobylka sa zasmiala a odhopkala preč. Zoznámil sa so zeleným chrobákom Nosáčikom, ktorý ho sprevádzal ďalej po lúke. Ako jeho kamarát mu ukázal zaujímavú malú húseničku, ktorá sa vyľahla z vajíčka. Keďže bola hladná, zjedla veľa listov, aby narástla. „Keď vyrastiem, uzavriem sa v kukle a potom z nej vyletím ako krásny motýľ.“ Kráčali po lúke a Zelenáčik bol už veľmi unavený. Keď si chcel oddýchnuť, zrazu cez nich niekto preskočil. Bol to skokan zelený, ktorý jazykom chytal muchy a iný hmyz. Zelenáčik už naozaj nevládal, tak si ľahol na obrovský list. Zrazu začul zaujímavý zvuk. Bol to plaziaci sa slimák, ktorý na chrbte niesol veľkú oranžovú ulitu. Veľkými očami na tykadlách sa uprene pozeral na Zelenáčika. Začalo sa zmrákať, zapadajúce slnko farbilo krajinu na oranžovo. Bolo to príjemné, ale Zelenáčik už chcel byť zasa taký veľký ako predtým. Nosáčik mu priniesol oranžovo-zelené jablko a rozlúčil sa s ním. Zelenáčik zahryzol do jablka a ako ho jedol začal rásť a rásť, až vyrástol na takého ako bol predtým. Odvtedy si pozorne všima, kde stúpa, keď kráča po lúke, aby ani náhodou nikoho nezašliapol.

Zistil, že nie je sám a okolo domčeka žije veľa zvieratiek, ktoré ani nevidno, keďže je všetko zeleno-oranžové.

Lea Kováčová
ZŠ s MŠ Ožďany, 11 rokov

Nečakané stretnutie, nečakaný odchod

Tak ako každý podvečer, aj ten dnešný som sa rozhodla vyjsť si na prechádzku. Rada som sa prechádzala osamote, pozorovala okolie, rozmýšľala nad udalosťami, ktoré som v ten deň prežila. Naokolo bolo ticho, stmievalo sa a väčšina ľudí bola už doma so svojimi blízkymi, pripravovala sa chutná večera a prebiehali spoločné rozhovory o prežitých zážitkoch.

Aj ja by som sa bola rada podelila s tými mojimi, len som nemala s kým. So sestrou som sa pohádala, mama nemala práve čas a otec, ten ani neviem, čo porábal. Ako som sa tak prechádzala a uvažovala nad zajtrajším dňom, nemé ticho odrazu prerušilo zvolanie spoza môjho chrbta.

Najprv som sa zľakla, či ma niekto nechce napadnúť, ale ten by to iste nerobil krikom. Opatrne som sa obzrela a tam, neďaleko stála postava, síce pre mňa povedomá, ale rýchlo som ju nedokázala rozoznať, v tom prvom momente som nevedela, kto to je. Ako sa neznáma ku mne blížila, začalo sa mi rozjasnievať. Tak to snád' nie je možné!, pomyslela som si v duchu. Nie, nie, veď to dievča som nevidela už od útleho detstva. Lenže opak bol pravdou. Keď sa ku mne priblížila, spoznala som v tejto dovtedy neznámej dievčine moju dávnu priateľku z detstva, Petru. S Peťou sme spolu vyrastali, vyrastali, chodili sme spolu do škôlky, hrávali sme sa spolu, dokonca sme spolu sedávali v jednej lavici prvé štyri roky v škole. Potom sa však u Peti náhle odsťahovali a kontakt medzi nami bol prerušený.

Naše zvítanie bolo radostné, kričali sme v tom večernom tichu od radosti, smiali sme sa, objímali, neverili sme tomu, že sa po rokoch opäť stretávame. Hneď sme zašli k nám a doslova sme sa predbiehali v príhodách a zážitkoch, ktoré sme prežili bez seba. Zistili sme, že ani tých niekoľko rokov odlúčenia od seba nevzdialilo, že je všetko tak, akoby sme videli len včera.

Nasledujúce dni boli úžasné! Netrápila ma pubertálna sestra, ani mama, ktorá vždy niečo po mne chcela. Bola tu Petra, s ktorou sme sa dennodenne stretávali, veľa sme sa rozprávali, smiali, užívali sme každú spoločnú chvíľku. Konečne spriaznená duša, ktorá ma pozná, ktorej nemusím vysvetľovať prečo a ako. Stačilo pozrieť sa na seba a už sme vedeli, čo sa deje. Takto to išlo niekoľko týždňov.

V jedno upršané odopoludnie ma doma na stolíku čakal list. Veľmi ma to prekvapilo, pretože na písanie listov som dosť lenivá a nedokázala som si predstaviť, kto už len mne môže písať list. Po jeho prečítaní som zostala sedieť ako obarená ešte hodnú chvíľu. Nedokázala som pochopiť, čo sa stalo, veď všetko bolo také úžasné! Z listu som sa dozvedela, že Petra spolu s rodičmi sa opäť odsťahovali, teraz do Španielska a navždy.! Navždy! To slovo sa mi vrylo do pamäti ako nôž do srdca. Tak ako nečakane som stretla svoju priateľku z detstva, tak nečakane som o ňu aj prišla.

V liste ma ubezpečovala, že si budeme písať, že nikdy na mňa nezabudne a určite sa ešte stretneme. Najprv som sa na ňu veľmi hnevala, považovala som to za zradu. Ako však dni ubiehali, upokojila som sa a zaumienila som si, že urobím všetko preto, aby sme sa ešte niekedy stretli. Je to predsa moja priateľka a vždy ňou aj zostane.

Katarína Lengyelová
Gymnázium Tornaľa, 14 rokov

Ako vznikla rieka Rimava, potok Losinec a vrch Trstie

Bolo to už dávno. Krásna dievčina menom Rimava sedela v komnate. Jej otec, kráľ vrchu Hradová, Trstislav I. bol krutý. Všetci mali z neho strach, všetci sa ho báli. Aj malý priestupok znamenal trest smrti.

Keď raz kráľ oznámil svojej dcére, že sa bude vydávať, veľmi sa jej nechcelo, pretože sa cítila dievčensky slobodná. Srdce jej zaplavil smútok.

„Ale otec...“, chcela protestovať.

„Nenamietaj Rimava. Nikoho si si nevybrala. To dobre vieš, tak som ti vybral ženícha ja“, rozhodol.

„To je pravda, ale...“

„Tak už choď!“ ukončil otec rozhovor. Ako to dopovedal, Rimava vysadla na svojho koňa a odcválala na svoje tajné miesto v horách. Keď si sadala na balvan, zrazu praskla vetvička a Rimava od ľaku vyskočila. Zrazu začula hlas: „Neboj sa krásne dievča. Nechcel som ťa vyľakať, len som išiel okolo a zbadal som toto krásne miesto.“ Ako sa na ňu pozrel, jej krása a ladnosť ho očarili. Oči zelené ako lúka zarána a jej vlasy sa ligotali ako číre zlato. Hneď sa do nej zamiloval.

„Dobre šuhaj, ak chceš, aby som odišla, lebo ťa vyrušujem, odídem.“

„Nie, krásne dievča, ostaň. Povedz mi, ako sa voláš a sľúb mi, že sa tu zajtra stretneme.“

„Moje meno je Rimava, ale zajtra sa tu stretnúť nemôžeme, lebo môj otec mi predstaví môjho budúceho ženícha,“ riekla smutne.

„Rimava, vydaj sa za mňa.“

„Ani neviem, ako sa voláš,“ hoci sa jej šuhaj pozdával. „Moje meno je Losinec a na prvý pohľad som sa do teba zaľúbil.“ Rimava cítila, že on je ten pravý, s ktorým by vedela prežiť celý život. Bol pekný aj na pohľad a jeho osoba vyžarovala prítiažlivú energiu, ktorej nevedela odolať. Srdce jej búšilo ako zvon. Rozhodnutá oznámiť otcovi, že si našla ženícha sama, odcválala domov. Potichučky vošla do komnaty, no unavená po celom dni zaspala. Až na druhý deň oznámila svojmu otcovi veľkú novinu.

„Mám ženícha,“ zvolala natešene.

„Koho?“ nechápavo pozrel na ňu otec.

„Losinca. Je to švárny šuhaj a zamilovala som sa do neho.“

Otcova odpoveď bola rýchla: „Nie Rimava! Nikdy! Si sľúbená inému!“

„Nikdy si iného nevezmem, len Losinca! Ak nie zmárnim sa!“ so zúfalstvom v hlase bránila mladú lásku.

„Vydáš sa za iného!“ rozčúlene kričal Trstislav.

Ako to dopovedal, rozbehla sa na najbližšiu lúku a tam v zúfalstve ukončila svoj život. Rimavina krv sa premenila na riek, ktorú nenazvali inak ako Rimava. Losinec práve prichádzal na schôdzku s Rimavou, no stal sa svedkom jej tragického konu. Neváhal a nasledoval svoju lásku. Z jeho slz vznikol potok, ktorý sa vlieva do Rimavy a tak môžu byť večne spolu.

Smutná zvesť sa doniesla až k Trstislavovi. Jeho otcovské srdce zmäklo. Veľmi žiaľil nad stratou svojej jedinej dcéry, ktorú miloval, no pre svoje zatvrdilé úsilie o dohodnutý sobáš stratil. Na vrchu neďaleko Tisovca skončil a jeho telo pohltili rastliny a premenil sa na zem. Kopec, ktorý tu vznikol dodnes volajú Třstím. Takto smutne sa skončil príbeh nenaplnenej lásky a i dnes ľudia smútiť za Krásnou Rimavou.

Lujza Laudárová

ZŠ Dr. V. Clementisa Tisovec, 11 rokov

Ako vrch Fabova hol'a dostala meno po chlapcovi

Nikto nevie, či je to pravda a či nie.

Kedysi dávno pradávnो žili v okolí Tisovca jednorožce. Boli to krásne ladné a jemné stvorenia. Ich zlatá hriva budila pozornosť a čarovný roh vábil pytlakov. Vtedy tu býval aj malý chlapec menom Fabo, čo nemal ani osem rokov, no bol odvážny